

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 295/07-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. novembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť A. F., K., a Z. Š., K., zastúpených advokátom JUDr. J. K., K., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 41 C 351/05 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. F. a Z. Š. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júna 2007 doručená sťažnosť A. F., K., a Z. Š., K. (ďalej len „sťažovateľky“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 41 C 351/05.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľky 23. septembra 2004 podali okresnému súdu žalobu o zaplatenie sumy 119 337,52 Sk s príslušenstvom proti D. Ch. ako žalovanej v 1. rade a M. S. ako žalovanej v 2. rade. Predmetnú sumu sťažovateľky ako ručiteľky zo zmluvy o pôžičke zaplatili za žalovanú v 1. rade ako dlžníčku a žalovanú v 2. rade ako ručiteľku.

Okresný súd v predmetnej veci rozhodol platobným rozkazom č. k. 33 Rob 830/2004-17 z 29. decembra 2004, ktorý musel opakovane doručovať žalovanej v 1. rade. Sťažovateľky 31. augusta 2005 podali okresnému súdu sťažnosť na prietahy v tomto konaní. Predseda okresného súdu ich sťažnosť „*zamietol ako nedôvodnú pod sp. zn. Spr. 23138/05 z 8. 9. 2005*“.

Sťažovateľky ďalej uvádzajú: „*Dňa 4. 11. 2005 pod sp. zn. 41 C 351/05 nás okresný súd vyzval k vyjadreniu či súhlasíme s rozhodnutím o veci bez nariadenia pojednávania podľa § 115a O. s. p.*“

Okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 41 C 351/05 uskutočnil 18. októbra 2006 prvé pojednávanie, na ktorom rozsudkom rozhodol o merite veci. Podľa sťažovateľiek táto skutočnosť „*dosvedčuje, že sa jednalo o vec skutkovo a právne jednoduchú*“. Rozsudok okresného súdu z 18. októbra 2006 bol sťažovateľkám, resp. ich právnenému zástupcovi doručený 20. novembra 2006.

Podľa sťažovateľiek dobu, ktorá uplynula od podania žaloby okresnému súdu 4. októbra 2004 do uskutočnenia prvého pojednávania vo veci samej 18. októbra 2006, možno považovať za „*dobu, v ktorej súd nebol dostatočne činný a organizačnými nedostatkami spôsobil zbytočné prietahy v prejednávaní veci*“.

Sťažovateľky proti rozhodnutiu okresného súdu podali odvolanie, o ktorom Krajský súd v Košiciach (ďalej len „*krajský súd*“) do dňa podania ich sťažnosti ústavnému súdu nerozhodol.

Sťažovateľky ústavnému súdu navrhli, aby v predmetnej veci rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že:

„1. Základné právo navrhovateľky v 1. a 2. rade upravené v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len ústavy) vo veci porušenia nášho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod spisovou značkou 41 C 351/2005, týkajúcom sa určenia povinnosti zaplatiť 119 337,52 Sk s príslušenstvom porušené bolo,

2. Okresnému súdu Košice II a Krajskému súdu v Košiciach prikazuje, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov,

3. navrhovateľke v 1. a 2. rade priznáva finančné zadosťučinenie po 20 000 Sk, ktoré je súd povinný navrhovateľkám vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu,

4. navrhovateľkám priznáva trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia každej po 8 075 Sk, ktoré je súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu do dvoch mesiacov od tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľky namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 41 C 351/05.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade okresného súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už okresný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd vychádza aj zo svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva ešte môže dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05).

Podľa zistenia ústavného súdu okresný súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom z 18. októbra 2006, ktorý bol sťažovateľkám, resp. ich právnomu zástupcovi doručený 20. novembra 2006. Sťažnosť sťažovateľiek bola podaná osobne do podateľne ústavného súdu 7. júna 2007.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľky namietali prietahy v konaní okresného súdu, ktorý v čase podania sťažnosti ústavnému súdu už v predmetnej veci nekonal a teda ani nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh tohto konania, prípadne v ňom spôsobiť prietahy, a tým porušiť sťažovateľkami označené základné právo. V čase podania sťažnosti ústavnému súdu (7. júna 2007) už vo veci sťažovateľiek prebiehalo odvolacie konanie krajského súdu.

Vzhľadom na to ústavný súd so zreteľom na podstatu a účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov dospel k záveru, že sťažnosť podaná proti okresnému súdu je zjavne neopodstatnená, preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní z tohto dôvodu odmietol (podobne napr. IV. ÚS 219/03, II. ÚS 1/05, II. ÚS 24/06).

Sťažovateľky v sťažnosti poukázali aj na možnosť existencie prietahov v postupe krajského súdu, keď uviedli, že v rámci odvolacieho konania „*krajský súd, napriek jednoduchosti veci, doposiaľ nerozhodol*“. Napriek tomu, že sťažovateľky boli v konaní ústavného súdu zastúpené advokátom, v rámci petitu uvedeného vo svojej sťažnosti sa vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy aj vo vzťahu ku krajskému súdu nedomáhali.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný petitom sťažnosti (napr. IV. ÚS 61/07), a preto sa skúmaním prípadných prietahov v postupe krajského súdu v tejto veci nezaoberal.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v návrhu na rozhodnutie vo veci samej (v petite sťažnosti) nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2007